

Arrest

nr. 97 288 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 april 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 september 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 4 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.04.2012 werd ingediend door :

*[S. W. G.] [...]
nationaliteit: Congo (Rep)
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij sinds 2007 in België bij haar vader, [S. M. E.], verblijft. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt die het betrokkene bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt de aanvraag in te dienen via de gewone procedure.

Wat de scholing van betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Betrokkene haalt verder aan dat ze haar studies wil verder zetten en verpleegkunde wil volgen. Dit is echter niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Betrokkene haalt aan dat haar vader, haar tante en diens kinderen, alsook haar halfbroers en halfzussen in België verblijven. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel de identiteitskaarten voorlegt, wat geen bewijs van verwantschap is.

Betrokkene haalt verder aan dat ze sinds 2007 geen nieuws meer heeft van haar moeder. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt verder erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft bij wie ze kan verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene haalt aan dat ze niet kan terugkeren naar Congo aangezien ze heel alleen zou zijn, zonder familie en gelegenheid om te voorzien in haar economische situatie aangezien ze afhankelijk zou zijn van haar familie. Betrokkene toont dit niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken

projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen gelegenheid zou hebben om te voorzien in haar economische situatie gezien ze financieel afhankelijk is van haar familie, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (nl betrokkene voelt zich perfect geïntegreerd, door [het] verloop van haar studies) behoren tot de grondigheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 4 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, bevat volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van [H. S.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[S. W. G.] [...], nationaliteit Congo (Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 14 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat er sprake is van machtsmisbruik en van het miskennen van het principe van de tegensprekelijkheid.

Zij verschaft volgende toelichting:

“[...]

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable au regard des éléments personnels développés par la partie requérante et de sa situation personnelle tant sur le plan familial que social.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Attendu que la demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois introduite par l'étranger doit être examinée par l'autorité dans chaque cas d'espèce et à titre individuel ;

Attendu qu'un même fait peut à la fois être une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour (C.E., n° 73.025 du 09 avril 1998) ;

Que la décision présentement attaquée étant une décision d'irrecevabilité de la demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois, - soit une décision avant dire droit au fond-, estime que la partie requérante n'a pas fait valoir de circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande en Belgique. Que la partie requérante mentionnait en terme de requête ce qui suit :

*« Monsieur le Bourgmestre,
DEMANDE DE REGULARISATION SUR BASE DE L'ARTICLE 9 BIS DE LA LOI DU 15.12.80: [S. W. G.] [...]; DE NATIONALITE CONGOLAISE.*

Par la présente, j'introduis une demande de régularisation sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15.12.80.

Les motifs qui fondent leur demande sont les suivants :

De nationalité congolaise, je suis arrivée en Belgique depuis 2007 en vue de rejoindre mon père:[S. M. E.], de nationalité congolaise, [...].

Mon père vivait en Belgique depuis 19 ans en séjour régulier, disposant d'un séjour illimité, en possession d'une carte de 5 ans.

Il a par ailleurs, introduit une demande de naturalisation, toujours pendante à la Chambre des Représentants.

Depuis mon arrivée en Belgique, à l'âge de 17 ans j'ai été régulièrement scolarisée d'abord à St Louis AMERCOEUR à LIEGE où j'ai brillamment réussi.

Actuellement, je suis à l'athénée royale de Bruxelles en 6ème année d'humanité.

Comme en atteste les documents joints mon parcours scolaire se passe sans échec. J'ai pour ambition de faire des études en sciences infirmière, ayant un vif désir d'aider les personnes dans le besoin dans ma communauté de vie.

Il est vrai que j'ai tardé à régulariser ma situation mon père et moi-même ayant été conseillée à tort par le conseil de mon père. Ce dernier nous ayant malheureusement demandé d'attendre que mon père obtienne sa nationalité belge.

La situation ayant traîné je me suis décidée à introduire une première demande de régularisation avec l'aide d'une association aidant les étrangers dans les procédures de régularisation. Cette demande n'a malheureusement pas abouti.

Aussi par la présente je réitère ma demande de régulariser ma situation administrative en Belgique, pays qui m'a accueilli depuis 2007 et dans lequel je me sens parfaitement intégrée par mon parcours scolaires, ma famille et mes proches.

Comme indiqué supra (voir ci-dessus) pour le parcours scolaire.

En effet, mon père vit ici depuis 1992 et est parfaitement intégré en Belgique, dans l'attente de sa naturalisation.

En effet, j'ai des demi-frères et sœurs de nationalité belge, du côté de mon père, vivant avec moi à Liège dont je joins copie de leur carte d'identité :

[S. M. N. H.] [S. M. J.] [S. M. L. G.]

Nous formons une famille unie et je n'ai plus aucune attache familiale au Congo, n'ayant plus aucune nouvelle de ma mère depuis 2007.

Si je devais retourner au pays je retrouverais seule, sans famille et sans possibilité de pourvoir à ma situation économique, étant totalement à la charge de ma famille.

Par la présente, je sollicite donc régularisation sur base de l'article 9. Bis de la loi du 15.12.80.

Je vous prie Mr le Bourgmestre de recevoir, l'assurance de mes salutations distinguées."

Qu'en conséquence , la partie requérante faisait effectivement et expressément valoir qu'elle ne pouvait ni ne souhaitait retourner dans son pays pour des motifs subjectifs d'ordre affectif et humanitaires, étant que la partie requérante était arrivée en Belgique alors qu'elle est encore mineure, que son père résidait en Belgique depuis plus de 19 ans et était en cours de demande de naturalisation, qu'elle été scolarisée et entamait des études supérieures d'infirmière, or qu'elle était totalement sans nouvelles de sa mère de deux puis 2007 et donc totalement isolée en république démocratique du Congo.

Que la décision entreprise se limite à rejeter l'ensemble de l'argumentation or, en répondant certes individuellement aux motifs invoqués par la partie requérante, mais sans prendre en considération la globalité de la situation de la partie requérante, violant ainsi les dispositions et principes visées au moyen.

La partie adverse reproche à la partie requérante de ne pas exposer en quoi son séjour en Belgique depuis 2007 constituerait en soi une circonstance exceptionnelle rendant difficile ou impossible d'introduire sa demande via la procédure normale.

La partie requérante n'a jamais prétendu que son long séjour lui ouvrait un droit acquis à la régularisation de son séjour.

La longueur de son séjour est cependant à mettre en relation directe avec le temps écoulé depuis son départ du Congo soit actuellement cinq ans, la perte d'attache avec le Congo d'autant plus importante que la partie requérante a quitté son pays alors qu'elle était mineure, sa scolarisation et son intégration en Belgique, rendant très difficile un retour au pays à la seule fin de se conformer à la procédure.

Ceci a été exposé par la partie requérante en termes de requête.

La décision entreprise méconnaît les dispositions et principes visées au moyen en ce qu'elle affirme que la partie requérante avancerait que son séjour en Belgique depuis 2007 constituerait en soi une circonstance exceptionnelle, alors que tel n'est manifestement pas le cas.

La partie adverse reproche à la partie requérante qu'en ce qui concerne sa scolarité, elle ne fournirait pas la preuve d'une inscription à une haute école ou université.

Quant à ce, la partie requérante n'a jamais prétendu être inscrite à un cours d'infirmière mais bien avoir terminé avec succès le cycle des humanités et souhaité entreprendre ses études, ce qui matériellement n'était pas réalisable à défaut d'un séjour légal, la régularisation de son séjour étant une condition de son inscription, ce que la partie adverse ne peut ignorer, étant à l'origine de la norme.

La partie requérante a fait valoir qu'elle avait été scolarisée en Belgique dès son arrivée et que son intégration avait été couronnée par la délivrance d'un certificat de fin d'études secondaires ce qui est en

soi révélateur de son intégration d'une part, mais lui permet également d'autre part de poursuivre des études menant à un emploi.

La décision ne répond des lors pas sur le plan formel à l'argumentation développée par la partie requérante.

La circonstance que la partie adverse objecte que la partie requérante si elle souhaite continuer des études en Belgique doit solliciter un visa d'études, ne constituent d'aucune façon une réponse à l'argumentation développée par la partie requérante, laquelle doit être envisagée comme un tout.

La partie adverse justifie sa décision en argumentant sur le fait que la partie requérante n'expose pas la raison pour laquelle la circonstance de la présence de son père de sa tante et de ses enfants de même que celle de sa fratrie en Belgique constituerait en soi une circonstance exceptionnelle rendant difficile un retour au pays afin de formuler une demande d'autorisation de séjour. La partie adverse objecte également que la partie requérante n'établirait pas son lien de parenté avec les membres de sa famille.

A nouveau, il y a lieu de constater que la partie requérante n'a d'aucune façon affirmé que la présence de sa famille constituerait « en soi » une circonstance devant lui donner un droit automatique au séjour.

Que cependant, en mentionnant la présence des membres de sa famille en Belgique, la partie requérante a bien fait comprendre par là que l'essentiel des membres proches de sa famille étant en Belgique, elle ne se trouvait de facto pas au Congo, de telle sorte qu'elle se trouvait isolée au Congo.

Que pour une très jeune fille ayant quitté le Congo alors qu'elle était encore mineure et résidant en Belgique depuis cinq ans, quitté sa seule famille et se retrouver seule dans un pays avec lequel elle n'a plus d'attache constitue assurément un facteur humanitaire à prendre en considération, facteur qui ne saurait être répondu par la seule considération qu'on ne voit pas en quoi cette circonstance constituerait une circonstance exceptionnelle.

Il résulte clairement de la formulation de la décision que la partie adverse n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments qui lui étaient soumis, et qui doivent être envisagée de manière cumulative, ce qui justifie en soi l'annulation de la décision.

On observera par ailleurs que le lien de filiation entre la fille et le père n'a jamais été remis en cause, la partie adverse étant en possession de l'ensemble du dossier administratif relatif au père, lequel a bien mentionné l'identité de sa fille.

En séparant la partie requérante de sa famille, et en ne soupesant pas les éléments de nature humanitaire propre à la partie requérante et à sa famille, avec laquelle la partie requérante entretient des liens étroits et dont elle est financièrement dépendante, la décision viole manifestement les dispositions et principes visés au moyen et particulièrement l'article huit de la convention européenne des droits de l'homme. La décision n'apporte aucune justification par rapport à l'article 8 de la CEDH.

La décision argumente du fait que la partie requérante n'apporterait pas la preuve de ce qu'elle n'a plus de contacts avec sa mère.

On observera à cet égard, que la partie adverse exige la production d'une preuve qu'il est impossible de fournir de manière officielle. Cette exigence non satisfaite ne saurait des lors justifier la décision.

On observera par ailleurs que la décision ne soupèse nullement la balance des intérêts entre la présence certaine d'un père et d'une famille en Belgique et la supputation de l'existence d'une famille probable au Congo.

En ce qui concerne la supputation de la partie adverse selon laquelle la partie requérante aurait encore de la famille des amis ou des connaissances susceptibles de l'accueillir au Congo dans l'attente d'une décision sur une demande de séjour formulé sur place, la partie requérante fait observer qu'en tout état de cause l'a déjà quitté le pays il y a cinq ans, de telle sorte que les liens qu'elle pourrait y avoir théoriquement sont déjà distendus et que d'autre part, l'affirmation de la partie adverse constitue une pure supputation qui ne trouve pas le moindre soutien par un élément objectif du dossier administratif que ce soit celui de la partie requérante ou de son père.

La partie adverse estime que la partie requérante ne démontre pas qu'en cas de retour au Congo elle se trouverait seule et dans l'impossibilité de pourvoir à ses besoins étant dépendante de sa famille, vu la possibilité d'obtenir de l'aide pour son rapatriement via IOM, qui serait également susceptible de la faire bénéficier du fonds de réintégration, par le biais de formation d'inscription à des cours à des informations quant à des jobs disponibles etc. de telle sorte que l'indigence de la partie requérante ne constituerait pas une circonstance exceptionnelle.

Force est de constater que la partie adverse ne tient absolument pas compte du fait que la partie requérante a quitté son pays alors qu'elle était encore mineure, de telle sorte que dans son cas personnel et spécifique, la partie requérante ne peut par définition retrouver un emploi.

Force est également de constater que la partie adverse se limite à affirmer que la partie requérante bénéficierait d'aides diverses via IOM, mais qu'elle n'apporte aucun élément concret et probant d'information quant au type d'aide précise dont la partie requérante pourrait bénéficier. La décision n'est étayée par aucune référence quelconque permettant de conclure avec certitude que la partie requérante rentrerait dans les conditions afin de bénéficier desdites aides .

La partie adverse ne justifie par ailleurs d'aucune façon dans sa décision d'avoir soupesé les désavantages immenses que procure à la requérante la prise de la décision attaquée, - perte de son environnement familial, perte du soutien moral et financier de sa famille, perte de son environnement social depuis cinq ans- incertitude totale des conditions de vie en cas de retour au pays en qualité de jeune femme isolée, par rapport à l'avantage que lui procure l'éloignement de la requérante. La balance des intérêts en jeu est totalement absente de la décision querellée."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

[...]

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen niet werden aanvaard.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf verzoekster met betrekking tot de buitengewone omstandigheden de volgende elementen heeft aangehaald:

- Sinds 2007 zou verzoekster in België bij haar vader verblijven*
- Verzoekster zou in België zijn opgeleid en wenst die opleiding als verpleegkundige verder te zetten*
- Haar vader, tante, halfbroers en halfzussen zouden in België verblijven*
- Verzoekster zou sinds 2007 geen nieuws meer hebben van haar moeder.*
- In Congo zou ze alleen zijn en zou niemand kunnen voorzien in haar economische situatie.*
- integratie*

De verwerende partij stelt vast dat op alle door verzoekster ingeroepen elementen geantwoord werd in de bestreden beslissing.

[...]

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin verwezen werd naar rechtspraak van de Raad van State m.b.t. het begrip buitengewone omstandigheden: "Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. (RvS 9 december 2009, nr. 198. 769). (RVV arrest nr. 71.100, d.d. 30 november 2011)

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift zich opnieuw beroept op de elementen die reeds in haar aanvraag werden opgeworpen en dat zij hiermee geen ander licht werpt op

haar situatie. Immers, de verwerende partij heeft alle elementen beoordeeld, zoals supra weergegeven en verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er elementen voorhanden zijn die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, een aanvraag in te dienen. Het verwijt dat de elementen niet in een 'globaal perspectief' beoordeeld zouden zijn, kan niet gevolgd worden.

"Een goede integratie en meer specifiek het langdurig verblijf, een vrienden- en kennissenkring, de kennis van het Nederlands, het feit dat hij belastingen heeft betaald en al zijn verplichtingen is nagekomen en werkbereid is, verhindert immers niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend". (RVV arrest nr. 67.173 d.d. 23 september 2011)

Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan te tonen dat zij een gezins- of familieleven heeft in België.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij geen bewijs van verwantschap heeft gevoegd bij haar aanvraag m.b.t. haar tantes, halfbroers en halfzussen en evenmin dat zij niet in concreto heeft aangetoond geen contact meer te hebben met haar moeder. Het komt aan verzoekster toe het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden aan te tonen en niet aan de verwerende partij.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat uit de documenten die verzoekster heeft bijgebracht op geen enkele wijze afgeleid kan worden dat verzoekster familieleden heeft waarmee zij in België een effectief gezinsleven vormt.

Zelfs indien geoordeeld zou worden dat verzoekster wel valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat zij niet aantoont dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Immers, de vereiste conform artikel 9, volgens de welke verzoekster een aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst, heeft enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster kan niet beschouwd worden als een verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien, opdat er een schending van artikel 8 EVRM voorhanden zou zijn, dient verzoekster aan te tonen dat zij geen gezinsleven kan leiden in haar land van herkomst en dat er hinderpalen voorhanden zijn. Verzoekster stelt hieromtrent enkel louter hypothetisch dat het voor haar onmogelijk is om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst, doch staft dit met geen enkel document. Verzoeksters louter hypothetische bewering kan niet als voldoende worden beschouwd om te concluderen tot een schending van artikel 8 EVRM. Hierbij dient verwezen te worden naar de inhoud van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat verzoekster beroep kan doen op het IOM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt niet aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden de betrokken vreemdelinge niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

"Overigens belet de bestreden beslissing de verzoekende partij niet tijdelijk met haar gezin naar haar land van herkomst te gaan met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten om desgevallend op andere gronden een aanvraag tot verblijf in te dienen." (R. V. V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Verzoekers weerleggen niet (...) het determinerend motief dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen. (...). Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het privé-leven en dus evenmin van artikel 8 E.V.R.M. (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004). De bestreden beslissing diende dan ook niet specifiek gemotiveerd te zijn in het licht van artikel 8 E.V.R.M." (RVV, nr. 12.412, 10 juni 2008)

Er is geen schending van artikel 8 EVRM voorhanden.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekster niet in staat is aan te tonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen en beginselen, waaronder de motiveringsplicht en de artikelen 7 en 14 van het internationaal verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, werd niet aangetoond."

3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden vermeld op basis waarvan zij zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing stereotiep is. Daarenboven moet worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekster het Rijk dient te verlaten aangezien zij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en zij de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt dat verweerder heeft uiteengezet waarom de verschillende elementen waarvan zij melding maakte in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, doch haar globale situatie niet in aanmerking heeft genomen. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland. Indien de verschillende elementen die verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, dan blijkt hieruit in regel immers dat haar algemene situatie op zich niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk dat de gegevens waarvan verweerder oordeelde dat zij in casu ieder op zich niet als een buitengewone omstandigheden kunnen aanzien worden samen genomen plotseling wel een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken.

Daarnaast stelt verzoekster dat zij eigenlijk niet de bedoeling had om de duur van haar verblijf in België als een buitengewone omstandigheid aan te voeren, doch veeleer het feit wou benadrukken dat zij haar land van herkomst reeds lang heeft verlaten waardoor zij niet veel banden met dit land meer heeft, te meer omdat zij als minderjarige naar België kwam, er school liep en zich integreerde. Verweerder heeft

evenwel met deze gegevens rekening gehouden en gemotiveerd dat verzoekster niet aantoonde dat zij in Congo alleen zou zijn en dat zij op niemand zou kunnen terugvallen. Hij heeft tevens toegelicht dat verzoekster hoe dan ook een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) indien zij niet kan terugvallen op enig netwerk. Ook heeft hij gemotiveerd dat verzoekster heden geen scholing volgt en dat de gegevens die zij aanvoert met betrekking tot haar integratie enkel behoren te worden onderzocht bij de beoordeling van de gegrondheid van haar aanvraag.

Verzoekster zet ook uiteen dat zij nooit heeft gesteld dat zij in België ingeschreven was in een school om een opleiding verpleegkunde te volgen maar slechts aangaf dat zij voorheen met gunstig resultaat naar school ging in België en dat zij hogere studies wenst aan te vangen, wat niet mogelijk is wanneer zij niet tot een verblijf is gemachtigd. Verweerder heeft evenwel duidelijk gemotiveerd dat het feit dat verzoekster haar studies wenst verder te zetten geen buitengewone omstandigheid is, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat haar studieplannen niet in aanmerking werden genomen. De stelling dat het loutere feit dat verzoekster in België wil studeren geen reden vormt die toelaat te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de reguliere procedure is niet kennelijk onredelijk. Door kritiek de geven op de overtollige mededeling dat personen die in België willen studeren hiertoe een studentenvisum moet aanvragen toont verzoekster niet aan dat de loutere wilsuiting om te studeren verkeerd niet werd aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In derde instantie stelt verzoekster dat zij ook de aanwezigheid van familieleden in België niet als een buitengewone omstandigheid heeft willen voorstellen. Zij stelt opnieuw dat zij dit gegeven enkel heeft willen vermelden om begrijpelijk te maken dat zij in Congo niemand heeft om op terug te vallen. Er dient in dit verband te worden herhaald dat verweerder met het eventuele ontbreken van een familiaal netwerk in Congo rekening heeft gehouden. Verweerder heeft daarenboven niet louter aangegeven geen geloof te hechten aan de verklaringen van verzoekster dat zij geen nieuws meer heeft van haar in Congo achtergebleven moeder en dat zij in Congo – het land waar zij het grootste deel van haar leven verbleef – geen familie vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij terecht kan, hij heeft ook gesteld dat verzoekster kan terugvallen op de hulp van de IOM die haar kan bijstaan in het vinden van een inkomsten genererende activiteit. Het gegeven dat verzoekster minderjarig was toe zij Congo verliet en dat zij er nooit werkte doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. De Raad wijst er verder op dat het niet de taak is van verweerder om in detail aan een vreemdeling uiteen te zetten op welke specifieke vormen van hulpverlening hij allemaal een beroep kan doen. Verweerder diende in voorliggende zaak enkel te verduidelijken waarom hij van oordeel was dat indien verzoekster effectief niemand meer had in Congo dit toch geen belemmering vormde om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in dat land. Door aan te geven dat verzoekster zelf in haar inkomen kan voorzien en voor de opstart van een economische activiteit hoe dan ook een beroep kan doen op een organisatie is hij aan deze verplichting tegemoet gekomen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonde dat zij enig gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van deze verdragsbepaling. Zij houdt weliswaar voor dat zij bij haar vader en diens gezin in België kon verblijven, doch legt geen stukken voor waaruit kan worden afgeleid dat er enige verwantschap tussen haar en de personen die haar opvangen bestaat. Tevens moet worden geduimd dat de persoon die zij omschrijft als haar vader er volgens de inlichtingen die zij verstrekt voor opteerde om zonder haar naar België te vertrekken en een nieuw gezin te stichten waarvan zij geen deel uitmaakte. Zelfs indien evenwel zou dienen te worden aangenomen dat verzoekster heden enig gezinsleven heeft in België, dan nog moet worden geduimd dat de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand verblijfsrecht van verzoekster, zodat niet kan worden gesteld dat deze beslissingen op zich een inmenging vormen in haar gezinsleven. Verzoekster maakt daarnaast ook niet aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om haar tot een verblijf toe te laten of te machtigen. Zij toont immers niet aan dat zij de banden die zij stelt te hebben met in België verblijvende personen niet, zoals voorheen, kan onderhouden vanuit het buitenland. Er dient in dit verband op

gewezen te worden dat verzoekster meerderjarig is, dat zij het grootste deel van haar leven in Congo verbleef en dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat uit een voortgezet illegaal verblijf rechten kunnen geput worden. In zoverre verzoekster nog naar enig, tijdens haar verblijf in België opgebouwd, privéleven verwijst moet worden gesteld dat – zo dit al onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen – zij niet kan ontkennen dat dit tot stand kwam tijdens een illegaal verblijf en dat verweerder, overeenkomstig de Vreemdelingenwet, kan oordelen dat het algemeen belang dat gediend is met het laten respecteren van de verblijfswetgeving primeert op de persoonlijke belangen van verzoekster (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.5. Er is de Raad geen regel bekend die verweerder zou opleggen een tegensprekelijk debat te organiseren alvorens hij zich zou kunnen uitspreken omtrent een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd die door een vreemdeling werd ingediend.

De Raad wijst er tevens op dat verzoekster de mogelijkheid had om alle inlichtingen die zij nuttig achtte bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf te voegen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat zij haar standpunt niet kon verduidelijken.

3.3.6. De Raad kan ook niet inzien hoe, inzake de eerste bestreden beslissing, het proportionaliteitsbeginsel zou kunnen zijn geschonden, nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die voor verzoekster minder nadelig zou uitvallen.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing moet worden benadrukt dat op verweerder, ingevolge artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de verplichting rustte om aan verzoekster die niet toegelaten of gemachtigd was tot een verblijf in het Rijk en die niet over een visum beschikte een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoekster toont voorts niet aan dat enige hogere rechtsnorm in casu verweerder zou toelaten af te wijken van de verplichting die hem door de wetgever werd opgelegd. Ook hier kan dus niet dienstig verwezen worden naar het proportionaliteitsbeginsel.

3.3.7. Het staat niet ter discussie dat verzoekster eenentwintig jaar oud is. Zij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bescherming die geboden wordt door het Kinderrechtenverdrag. Artikel 1 van dit verdrag luidt immers als volgt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.”

3.3.8. Verzoekster zet verder niet uiteen waarom zij van oordeel is dat de artikelen 7 en 14 van het BuPo-Verdrag geschonden werden door het nemen van de bestreden beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel bij gebrek aan de vereiste toelichting onontvankelijk is.

3.3.9. De beschouwingen van verzoekster laten de Raad ook niet toe vast te stellen dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK